

יעקב ליפשיין:

„היינו בהלם כששמענו על גובה הפרס!“

הפרס שזכה בפרס „הסרט הטוב של השנה“, הוא הסרט „חמסין“. מגיע לו, באמת מגיע לו. הפעם עוררה הזכייה התרגשות מיוחדת, בגלל הסכום הענק שבו זכו מפיץ הסרט, יענקלה ליפשיין, והבמאי, דניאל וקסמן — 23 מיליון לירות. זה לא כסף קטן, אפשר לקנות בסכום זה דירה של שלושה חדרים ברמת-אביב. **יענקלה, מה תעשו בכסף?**

חלק גדול ממנו ישלם את החובות שלנו, שהצטברו לסכום של 32,000 דולר. את החלק הנותר סגרנו, ונפעיל אותו בסרוויקס המשותף הבא שלנו.

מהו?
אנחנו מפתחים בשלב זה רעיון לסידרה של סרטים על ההתיישבות בארץ מ-1880 — מאז היציאה מחוף לחומות העיר העתיקה בירושלים — ועד לקום המדינה. זהו חומר שיגעון, זו תהיה מעין סאגה על תקומתו של הישוב היהודי בארץ-ישראל. יש בתקופה הזו אלפי סיפורים ודראמות, זה המערב הפרוע שלנו, ממש מרתק. **איך הרגשת כשקיבלתם את הפרס?**

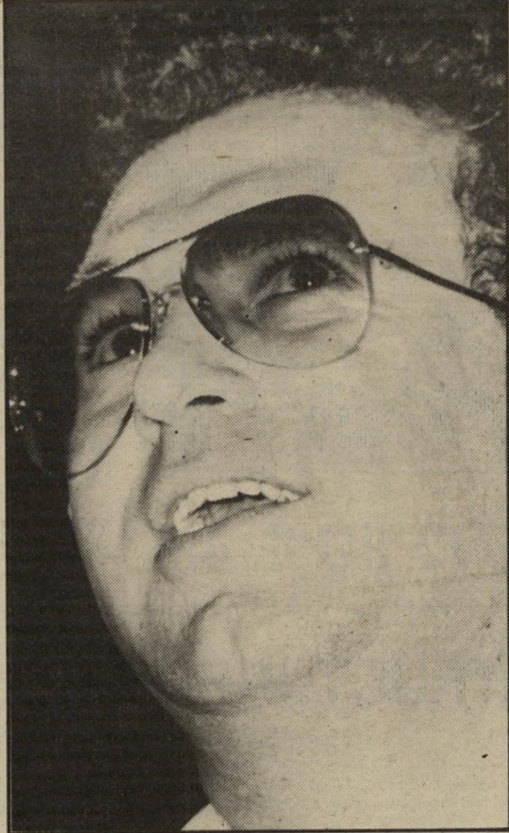
הגיע לנו, באמת הגיע לנו, אחרי ארבע שנים של עבודה קשה. אני לא מאמין שיש הרבה אנשים שנותנים את הנשמה שלהם על פרויקט, כמו שאנחנו נתנו. הפרס הזה נותן לנו פיצויימה על העבודה הקשה.

הפרס הלך לאי-רע. הצלחתם לכסות את ההשקעה?

בארץ לא כסיונו, וגם הפרס לא יכסה את ההשקעה. לעומת זאת, על הפרק עומדת מכירת הסרט לחוץ-לארץ. הטלוויזיה הצרפתית כבר רכשה אותו לתוכנית מאד יוקרתית, שבה מקרינים סרטים בעייתיים ממדינות העולם השלישי או מהמזרח התיכון, ואחרי ההקרנה מתקיים דיון על הבעיה המוצגת בסרט.

אנחנו עומדים לסכם עם הטלוויזיה הגרמנית, הדרום-אפריקאית ועם הברי-בי-טי, וזה עניין מאד רציני, כי לא הרבה סרטים ישראליים נמכרו לברי-בי-טי. גם בארצות-הברית מגלים התעניינות, אחרי שהסרט הוזכר כמעמד לאוסקר, כסרט הור הטוב ביותר. **מה היתה תגובתכם כשנודע לכם גובה הפרס?**

זו היתה הפתעה עצומה. תיארונו לעצמנו שזוכה במיליון שקל מקסימום, כי בשנה שעברה היה גובה הפרס ארבעה מיליון לירות, אבל כשמענו את הסכום, היינו ממש בהלם. זה סכום ענק, ואם נשתמש בו נכון נצליח להרים מהסוף סרט נוסף, ואז הכסף יחזור בעצם לתעשייה — כך שהפרס הגבוה הוא צעד נכון. אני רוצה להגיד כמה מילים טובות על דוד מושביץ מעליה. הוא שם בפרס 12 וחצי מיליון שקלים. זה סכום לא מבוטל, כאשר גובה הפרסים הכולל היה 25 מיליון שקלים. אז תני לו איונו מילה טובה, אה?

אבי אתגר:

„המאזינים שלי הם פליטי אלכס אנסקי!“

אבי אתגר היה ללא ספק הפתעת ערב שבת. מבלי שאיש מקהל-הצופים יהיה מוכן לכך, הוא קפץ לתפקיד מנחה „שעה טובה“. הוא עשה זאת על הצד הטוב ביותר.

אתגר, שדרן חרדיו הפופולארי, לא ידע 24 שעות קודם לכן שהוא עומך להופיע בטלוויזיה. הוא הגיע לביתו בירושלים בשעת-לילה מאוחרת, כשאחרון גולד-פינגר, מפיץ „שעה טובה“, צילצל אליו. אבי אתגר חשב שרוצים לראיין אותו על תוכנית-חרדיו שלו, „שיבעתיים“. כשהבין שמדברים איתו על הנחייה, אמר לגולדפינגר, בדרך ההלצה: „חכה רגע, אני צריך להתייעץ עם הדודה שלי בקנדה.“

מעולם לא הינחת תוכנית-טלוויזיה. לא היו לך ספיקות, השששות, פחדים?

אני חושב שאני בן-אדם חסר-אחריות. אני אחד מהדברים שמנית לא הטרד אותי. הייתי כל-כך עייף, ואני כל-כך מופתע מכמות התגובות החיוביות על „שיבעתיים“, שזה נראה לי כמו המשך טיבעי שזימינו אותי להנחות את שעה טובה.

מי הם המאזינים „שיבעתיים“, מי הקהל שלך?

פליטי אלכס אנסקי, שמחפשים מולדת חדשה.

אבל אלכס אנסקי חזר לתוכניתו.

כן, אבל זה לא אותו הדבר. אני מניח שבזמן שהוא עובד, עברו אליו רבים ונשארו אצלי. הוא משדר רדיו דחוס במילים ארוכות, מה שהוא עושה זה רידרס דייגסט, הוא הקיבה של העיתונות. יש בקהל רבים שלא קוראים עיתונים, הוא עושה את העבודה בשבילם. **ומה אתה עושה?**

אני מתייחס אל המאזין כמו אל אחד שיוודע על מה אני מדבר. אני לא מאכיל אותו בכסית.

נחזור „שעה טובה“. כמה זמן היה לך דהתכונן?

לא היה לי זמן. קמתי ב-5 בבוקר, כדי לשרד את „שיבעתיים“, גמרתי את התוכנית ב-9 והתחלתי להתארן. הייתי אצל הספר, גיהצתי עניבה. ב-11 נסעתי עם אהרלה לתל-אביב.

כאשר ג'ון בויס סיפר לך על הפייס הקיטע, הוא ידע שגם אתה קיטע?

לא, הוא לא ידע. כיצד היה יכול לדעת? זה היה מיקרי. אהרלה גולדפינגר, שלא מכיר את הרגישויות שלי, אמר לי שהדם אול לו מהפנים, הוא פחד שאני אכנס להלם מהעניין הזה.

אבל אני לא עושה עניין מה שאני קיטע. את יודעת, ביקשתי להופיע בכיסא-גלגלים, כי הרגשתי שאני חייב לצופים הסבר מדוע אני קם, ובמיוחד כשאחת האורחות היתה לידי מרי מילס. אבל הבימאי אמר, שמוטב שאשב בכורסה. אני מקוה שהצופים אינם חושבים שהייתי חסר גימוס.

סיגלית פריאל:

„שרה דורון מתנהגת כמו גבר!“

פיתאום קמה לה בחורה בבוקר, ומחליטה להיות שר. צריך יותר מחוצפה כדי לעשות צעד כזה, צריך הרבה ביטחון עצמי. לסיגלית פריאל יש, ככל הנראה, גם מזה וגם מזה.

עד עכשיו היא היתה ידועה כעיתונאית, כאשת יחסי-ציבור וכחברתו של אלוף (מיל) ממורסם. כעת, גבירותי ורבותי, היא רוצה להיות שר מטעם המיפ-לגה הליברלית. המתחרה הקשה ביותר שלה היא שרה דורון. מלבד מהעובדה ששתיהן נשים, לא מצאתי הרבה משותף ביניהן. סיגלית פריאל אימצה את השיטה האמריקאית — הצטלמה יפה ופירסמה את קורות חייה לצד התמונה. אם קורות-החיים לא ישכנעו, התמונה תשכנע.

מדוע את חושבת שאת מתאימה לתפקיד שר?

הרבה אנשים היו רוצים שהאשה שתייצג בכנסת את מעמד האשה, תהיה אשה כמוני — בעלת הכרח עצמאית. אחת שמכירה את שדה-התינוך, הן כמורה והן כמדריכת-נוער, בחורה שגדלה בבית אחד עם עשרה ילדים. אל תשכחי שבמיסלגה הליברלית אין ייצוג נאות לבני עדות-המזרח.

המועמדת-האשה הנוספת, שרה דורון, יותר ידועה ממך, יותר משופשפת ממך, יש לה יותר קשרים. לאור כל אלה, יש לך סר כויום?

דווקא בגלל כל הדברים שמנית. כל קול בשבילי יהיה נצחון, כי אני מתחילה מאפס. אסילו קול אחד בלבד יהיה הוכחה, ששרה דורון היא לא האשה היחידה במיפלגה הליברלית.

מדוע פירסמת את תמונתך?

הצגתי את התמונה, כי רציתי שידעו במי המדובר. לא הייתי דמות ידועה, לא הכירו אותי. המאה העשרים היא מאה שבה אנשים נאים מצליחים. אי-אפשר להתעלם מהמראה החיצוני, ואי-אפשר להתעלם מהעובדה שמראה נאה עוזר ומקדם, שצריך לקחת אותו בחשבון.

מה יחסם של ראשי המיפלגה אלייך?

שימחה ארליך היה זה שביקש ממני ב-1977 להצטרף למיפלגה, ותמיד היו בינינו יחסים טובים. ליצחק ברמן יש יחס חיובי אליי. מדוע? ואני תמיד היינו ביחסים טובים, עוד מהתקופה שבה עבדתי כאשת יחסי-ציבור, ויש לי אליו הערכה גדולה. עם גנדון פת עבדתי כשהיה שר-השיכון, והוא נתן חסות לאחד הפרוייקטים שלי.

ומה יחסייך עם שרה דורון?

הראי היא כל הזמן בונה על זה שהיא האשה היחידה במיפלגה הליברלית. אבל יש כאלה במיפלגה החולקים על כך שהיא אשה. כי לפעמים היא מתנהגת כמו גבר. חוץ מזה, היא האדם הכייעטוק שאני מכירה. היא נושאת בשישה תארים, ואין לה זמן. אני לא יודעת מה היא רוצה עוד, בנוסף לששת התארים.